

ΛΑΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ZANTAXARΗΣ

[Θρακική παραμύθι]

(Συνέχεια και τέλος)

Ποῦ τὸ εἶζαι, ἀφίστε; *Α! Ναι. Τὸ καλὸν κορίται ἡ Ωραιοφίλη, μόδις εἰδεῖς ὅτι γελάστηκε ἀπὸ τῆς Στρίγγλας. Μάγισσας τὴν κόρην, καὶ ἔγασε τὸ Βασιλούνο, τὸ γάμον καὶ τὰ κόπτα τῆς, πίησε καὶ σωματεύστηκε τὸ μαχαίρι, καὶ τὴς εἴτε νὰ μαχαριώθῃ.

Τὸ σχοινί, καὶ τὴν σωματεύστηκε νὰ κρεμασθῇ.

Καὶ τὴν πέτρα, ποὺ ἐπέμενε εἰς τὴν ὑπομονή.

*Εσκυψε τὸ κεφάλι της καὶ ἀποφάσισε νὰ ὑπομένῃ. Μᾶ νὰ πάλι τὰ πουλάκι, ἀτ' ὅπερα στὴν κληματαριά καὶ πάλι κελαΐδοντε.

Καλὴ ὄσα καὶ καλὰ κεντάς,
μὲ προκοπή καὶ χάρι,
μά, κάρη μον, μην κάθεσαι
ἀν θές τὸν Zantaxarόν.

— Τι νὰ κάμω; φάγησε τὸ πουλί, ή κοπελιά.

— Νὰ φτεάσῃς, τῆς εἴπε, τρία ζευγάρια παπούτσια σιδερένια, καὶ νὰ τραβήξῃς, νὰ τάξ... καὶ αὐτὰ θὰ λυώσουν καὶ θὰ πηγανῆς, θὰ πηγανῆς, καὶ ἀν κάγις διτὶ πρέπει, θὰ τὸν βοῦς.

— Καὶ ποῦ δέσον τὸ δρόμο;

— Ο «κατσούλιέρης» τὸ πουλάκι πονήσε κάπω στὴν αιλή, θὰ πάγια μπροστά, καὶ σὺ όλο καὶ ἀπὸ πίσω... καὶ ἀπὸ πίσω...

Σηρώνεται, μπροστά ὁ κατσούλιέρης, πίσω αὐτῆς:

Δρόμο πέρνει, δρόμο δρίνει
τὰ κακά τῆς μοίρας, δὲν τ' ἀφίνει.

Πέρισσε βουνά, λαγκάδια, δάση, θάλασσες καὶ ποταμούς, έλυσσαν τὰ παπούτσια, μά ὁ Zantaxarός, ποιήσενά! Κοπάλιζε καὶ ἔτοιμε σινατόσπορο, γιά νὰ τὴν δίγη ζωή καὶ δύναμι μὲ τὴν πάνω του γιὰ δρόμο καὶ ἔπινε νερό, κάπει προϊ, καὶ τ' εἰς δροσιές τῶν φύλλων. *Έτσι ἔτριψε σ' ἔνα φύλλον. *Έκει ἤταν μιὰ γυναικία που φορούντες μὲ τὰ χέρια της καὶ «πάντες» μὲ τὰ βυθιά της. Μᾶ ἤταν ὁ γονόνος της σινιστός. Φωτιά δὲν είχε καὶ ἐσκάζε!

— Καὶ τὸ μά φάγη τὸ βράδυνοι ἀντισεωμένοι ποὺ θὰ φύσουν.

Τότε τὸ κορίτσι δίνει τὴν «κανάπη» ἀπὸ τὸν σινατόσπορο καὶ ἀντικεφαλεύει καὶ φλόγισε τὸ φονόνο.

— Τι καλὸν θέλεις νὰ σοῦ κάμω, γιὰ τὸ καλὸν ποὺ μοιάζει;

— Ποῦ είνε δὲν Zantaxarός, ξέρεις;

— Έγὼ δέν ζέρω. Άλλα βλέπεται ἔτεινο τὸ τηλό, καὶ πάνω, σπέτα; *Έκει ἀπάνω σὲ κεραμίδια κάθεται μιὰ πικραμένη Δράστισσα καὶ κάνει ἀδράκτη. Γ' ἀδράκτη ζορέμεται κάτω στὴν αιλή. *Έκει κοντά είνε μιὰ συνάμια μὲ γινομένα σύνα. Σὺ νὰ μη φάς απὸ αυτά. *Γιατί η κλάρες τῆς συνιᾶς, δὲν είνε ἀπὸ έδο, παρὰ αὐτὸν πεθανόντων κόκκαλα. Καθότις γνέθει οἱ Δράκανα τ' ἀδράκτη ἀνέβοταστεβάνει. Μόλις πάλι, καταβή, θὰ καρφώσης στὴν ἀκρη τους ἔνα σύνο. Θὰ ζανακαταβή θὰ βάλλεις ἄλλο σύνο. Τρεῖς φορές. Καὶ τότε διν σοῦ τεῖ, θὰ κάνης.

Τρεβάει τὸ κορίτσι, κάνει διτὶ τῆς εἴπεν ή φωνητάσσα καὶ στὴν τρίτη φορά δικούει τὴν Δράστισσα, νὰ φωνάζει ἀπὸ πάνω:

Πούς μὲ γλύκανε, νὰ τὸν γλυκάνω.
Καλὸ μεγάλο νὰ τὸν κάνω,

Τότε τὸ κορίτσι ἀνέβη ἀπάνω καὶ ἡ πικραμένη γρηγά τοῦ εἴπε:

Καλά, ἀν εἶσαι δέξια καὶ καλή,
θὰ ιδῆς τοῦ γνώσ μον τὸ φιλί,
καὶ τῆς μανούλας τὴν εὐχή.

— Θὰ είμαι, εἴπε τὸ κορίτσι.

— Πάρε ἔκει στὴν χαρούσσα πέντε φάρια, νὰ τὰ τηγανίσῃς καὶ ἀτηγανίστα νὰ είνει!

Τὸ κορίτσι κάθησε καὶ ἔκλαιγε.

Μᾶ νὰ πάλι τὸ πουλάκι. «Τηγάνισέ τα, τῆς λέει, ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ καὶ ἀφίστε τα δητηγάνιστα ἀπὸ τὴν αιλή.»

Σάν τὸ είδε η Δράκινα, θέμαψε καὶ είπε:

— Γιὰ μάγισσας δυχατέρα εἶσαι,
γιὰ μάργια ξέρεις,
γιὰ τὸν γιοῦ μ' τὸν Zantaxarόν
ἀρμήνεια ἔχεις ...

— Πάρε τὰ πιάτα νὰ τὰ πλύνης καὶ ἀπλύντα νὰ είνει
Πάλι τῆς είπε τὸ πουλάκι, ἐπλύνει τὰ πιάτα ἀπ' ἔξω καὶ τ' ἀφήσεις ἀπλύντα μέσα. Πάλι η γρηγά θέμαψε :

— Γιὰ μάργισσας παιδί 'σαι,

γιὰ μάργια ξέρεις,
γιὰ τὸν γιοῦ μ' τὸν Zantaxarόν
ἀρμήνεια ἔχεις ...

Τέλος πάντων ἀφοῦ τὴν δοξίμασε πολὺ, τὴν ἀγάπησε καὶ τὴν ἔζαψε κόρη της. *Η Ωραιοφίλη, τῆς είπε ποιὲι εἶνε, τὶ θέλει, τὶ ζητᾷ; Τότε της είπε καὶ ἡ γρηγά, ἡ ίταν η βασιλίσσα, τοῦ Zantaxarόν η μάνα, καὶ ὅλος ὁ τόπος ἔκει ἡ ίταν τὸ βασιλεύος της, μά για τὴν Στρίγγλα - Μάγισσα τὴν μάγεψε, τὴν ἔζαψε δραγκόνισσα καὶ τὴν ἔπιαν νὰ κάθεται, σὰν κουκούλαγμα, στὸν παλατιοῦ τὴν στέγη, γιό να γνέθη, γιατὶ ἐμπόδισε τὸν γη της, νὰ στεφανωθῇ τὴν κόρη της. Μόνον ἄγι εποργεῖ, ἀπὸ τ' ἀνδρός της τοῦ βασιληὰ τὰ κόκκαλα, μέλι, τὰ μαγιά θὰ εδειλύνονταν γι' αὐτήν. Τὰ κόκκαλα ἀμέσως ἔγιναν σικά, μὲ σύναρθρηση, σίκα γεμάτα ἀπὸ μέλι τῆς καρδιᾶς. *Ερωτικά καὶ ξανάρριψε αὐτή τ' ἀδράκτη της, νὰ πάση πανέτην σινόδη, μὲ δύλιον γιρίζε. *Ανθρωπος δὲν ήταν γιὰ νὰ τὴν βιοθήσῃ. Τὰ σπίτια τῆς Πολιτείας τὰ ἔγανε πλαριά καὶ τούς ἀνθρώπους πέτρες. Οὔτε πουλιά, οὔτε πεταλούδες, οὔτε κανένα ζωντανό δέν φισε στὸν ποτό. Τὶς πεταλούδες τὶς είχε κάμει χαμολόγουντα, τὰ σπουργιτάκια ἀγνωστάντα, τοὺς καλογράννους μούρα βατονιάς, τὶς σφήκες ἀγάπητα σὲ «τσαλά» καὶ τοὺς γύρλους σιφόνη...

Οὕτε κανένας νὰ περάσῃ, διαβάτης, στρωτοπόπος, θὰ μπορούσε. Πέρα αὖτε στὸ φανόν, ποὺ ήταν λιμάνι μιὰ φορά, σαράντα Λορκούς ἔβιαλε καὶ φιλήνε μὴ διαβούντας ἀνθρώπους ή πουλιά, στοπούμενον ἡ ἐρετό...

Τὸν Zantaxarόη, τὸν ἔχει κλεισμένον μέσα σ' ἔνα καρδιό, που δέν ἔχει τριπά, οὔτε κανένα τοῦ ποτό...

— Θὰ τὴν στεφανωθῇς; γυναίκα θὰ τὴν πάσης;

— Κι' ὅσο ἔκεινος λέγει οὐχ, τόσο καὶ τὸ τοσφύλι τοῦ φανταριού γιούται...

*Η κατάρα αὐτῆς τοῦ καρδιῶν, μόσιο μεγάλη καὶ βαρεύει καὶ ἀν γίνεται, μόνον μὲ κόρκαλα γονιῶν, θὰ σπάσῃ. Τὴν συνειδούντας λοιπόν, νὰ πάρῃ δύνη πλάδους τὴν συκᾶν χωρὶς τὸ φοβητόντος εἶνε καρδιά, σάγη ποταμούνα κόκκαλα, είνε «κούκαλα γονιών», νὰ τὸ χειράπιση τρεῖς, τὴν ώρα ποὺ η μέλισσα γεννιεῖ τὸ μέλι, δηλαδή τὸ δειλινό, καὶ νὰ είπῃ τρεῖς φορές, κυπτάζοντας τὴν πούλια:

*Η Στρίγγλα σὲ ξυλόδεσε
τὰ γονικά σὲ οπάνων
καρνούλεισμένην η φυλακή,
κόκκαλο τ' ἀντικλείδι,
χωνίς κλειδιά καὶ κλειδαριά,
ἀνδρέγει τὸ σεντούκι.

*Εστι καὶ ἔγινε. Τὴν ώρα ποὺ βασιλεύειν δὲν ήταν, καὶ ἡ στρίγγλας την γιατὶ, γιὰ ν' ἀνεβίωντες τοῦ γη, βρήκε πιασό η κύρων, καὶ πηγεὶς τὸ καρδιόν, ἔπειν ἀνοίξει καὶ ὁ Zantaxarόη βγήσει. Τοῦ λέγει γιγάντος πούλι, τοῦ δεῖγενται καὶ ἔνα «μιτογάλιν» (δέμα), ποὺ τῆς έδωκε η μάνα του, η Βασίλισσα, γιὰ τὸν δύομά τους, καὶ φεύγουν.

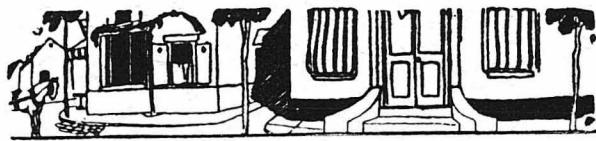
Σᾶν ἀντελλήμφη η Μάγισσα τὶ ἔγινε, σίγχεται ἀπὸ κοντά γιὰ νὰ τοὺς πάση.

Δρόμο πέρνουν, δρόμο δρίνουν
τὰ κακά τῆς μοίρας, δὲν τ' ἀφίνουν.

Στάνηκαν λίγο νὰ ξεκουναστοῦν.. *Ανοίγουντε τὸ δέμα βλέπουν ἓνα «καλούπι» σαπούνη, μά βοῦντσα, μά χτενά κ.λ.π. Δὲν πρόβιθασαν καλά νὰ έδουν καὶ νὰ Η Μάγισσα κοντούγνωντε. Δένουν τὸ δέμα γήρυντα καὶ δρόμο μὲ γάνη φύγουν. Καθώς φρεύγανε, νὰ καὶ τοὺς πέφτει τὸ χτένι. Βρήβριθρ! *Έκει ποὺ ἔπεισε τὸ χτένι, γίνεται μά «Γαστουρόγια» (δέμας απὸ ἀκανθώδη δένδρα, «σφαλάχτια», ποὺ δέν μποροῦσε κανένας νὰ τὴν διαβῇ.....*Έτσι ενδρήκαν, καρδιό καὶ γλύτωσαν. Μὰ η Μάγισσα δέν κάθεται. Γίνεται φωτιά καὶ τὸ θέι ολικά τὰ παιδιά, πάλι πέρνουν δρόμο. Ρίχνουν τὴν βούντσα τάρα καὶ γίνεται ἓνα «δρόμιν» (δάνσος), τόσο πυκνό καὶ περιστρέψαντας τὸ ποτό περνάει. Μά η Μάγισσα δέν οπετεῖ. Γίνεται λίγης ποιότητας, καὶ καρδιές τούς πορταρέας, σέργει, φρεύγει καὶ νά, καὶ τοὺς περιστρέψαντας ἀπόταν τὰ πάντα, πάλι πέρνουν δρόμο. Ρίχνουν τὴν βούντσα τάρα καὶ σφήνεται πέραν τὸ περνόντες. Μά η Μάγισσα, δέν κονιάζεται. Γίνεται φεῖδη, σούργεται μέσα στοὺς κοινούς, γλυστρέας, σέργει, φρεύγει καὶ νά, καὶ τοὺς περιστρέψαντας τὸ ποτό περνάει. Καὶ η γρηγά θέμαψε :

Φεύγουν πάλι καὶ γλυτώνουν. Μά η Μάγισσα δέν οπετεῖ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΔΔΥΝΑΜΙΕΣ, ΚΛΙΣΕΙΣ, ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Ο Μοντεσκιέ αίσθατά των μεγάλων δυνακολίας είς τὸ νὰ ἔχει φρόντια τὴν γνώμην τῶν καὶ τότε μόνον ἐγγαζόταν μὲ κάποια εὐνόλια, σαν κτυπούσε τὴν ἀκρον τὸ ποδιον τῶν ἀπάνω στὸ τέλον.

Ο Βιψών δὲν ήδονταν νὰ γράψῃ οὐτε ἔνα στίχο, ἀν δὲν ἡτο οτολισμένος, σὰ τὸ ἐπόρειον νὰ πάῃ σὲ χορό.

Ο Βένδοντος, νόθος νίσος τοῦ Λογοδοθίκον τοῦ ΙΔ' καὶ ἐνδοξος οτραπηγός, περνοῦσε ἔξην ὥρες τῆς ἡμέρας τῶν στὸν ὄρνιθῶν τον, δύνων καὶ ἔγεμπάτε.

Ο Δουπιανὸς διασκεδάζεις ορκιώνοντας μνήμες, μὲ μεγάλο δὲ ἐνθουσιασμό, κάθε βράδη, ἀνέφερε τὸ σύνολο τῶν φύνων τῶν στὸν τρόπεια τῶν ἐπιστών.

Ο Δουπέρων εἶχε μεγάλη μανία στὸ μαργείστημα καὶ πολλὲς φονες ἐγκατέλειπε τὴν μονοικην γὰρ νὰ τρέξῃ στὸ μαργείστην.

Ο Βάρων περιοδεύοντας ἐκαπάτη γὰρ τὸ πέρασμα ποὺ ἔκανε κολυμπάντας ἀπὸ τὴν Σποταὶς στὴν "Αθύδον κατὰ μήποι τοῦ Λεάνδρου, παρὰ γὰρ τὴν τέχνην του. Ο ἴδιος ἡτο γεμάτος ἀδνυμίες καὶ προληψίες καὶ λένε γι' αὐτὸν ὅτι ἐπίστετε στὰ φαντάσματα καὶ στὶς προσωπεῖς. Ἐνας μάργος τοῦ εἶχε εἰπῆν, ὅτι τὸ 36 καὶ 37 ἔτος τῆς πλικίας του θὰ τοῦ εἴνε δέλθευμον καὶ ποτὲ ἡ ἰδέα αὐτῆς δὲ βγῆκε ἀπὸ τὸν νοῦ του. Η Παρασκευὴν ἡτο γι', αὐτὸν ἡμέρα αποφράσης, μετὰ τρόπουν δὲ θυμόταν ὅτι ἡμέρα η Παρασκευὴν ἐπεβιβάσθη τὸν πλοῖον στὴ Γένουν γὰρ νὰ ἐλθῇ στὴν Ἑλλάδα. Ἐνώπιζε κακὸν οὐνδὲ νὰ τὸ προσφέρῃ ἡ νὰ τοῦ προσφέρουν στὸ τραπέζι ἀλάτη καθὼς καὶ τὸ νὰ χρυσὸν ἀλάτη ἡ λάδη, νὰ τοῦ πέπη τὸ φωνᾶ νὰ νὰ σπάρει κανένα μαρδέρετο.

Ο αἰτοκράτωρ Ὄγριος περνοῦσε τὶς ἀρχες τῆς ἀργίας τῶν θρησκευτῶν λευκές δύνιθες. Μιὰ μάλιστα ἀπὸ αἵτες τὴν ἀγαπῶντας στὴν ἐλεγε Ρόμπη, διηγοῦνται δὲ γι' αὐτὸν καὶ τὸ ἔξις:

Οτε ἡ Ἐπιλόγος πρωτεύοντας τῆς δύνεως τὸν ἀντιφείδην ἀπὸ τὸν "Αλάμυχον, ἔνας δούλος ἐμπλῆκε ἐντροπομος στὸ δωμάτιον τοῦ Αἰτοκράτωρος κρατιγάζοντας: Ρομπια περιττ (χάθηκε ἡ Ρόμπη!) Ο Αἰτοκράτωρ ὀπωκόθησε σὰ νὰ τὸν χτύπωσε κερανός, νομίας ποὺς στιγμὴν ποτὲ προκείται περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ του ζῶντος, ἐφῆγε ἔξις ἀργίσσοντας ἀπὸ τὸ θυμό του. Οταν ὅμως τοῦ ἐκπυνθήκε τὸ πρόσωπο ὁ θυμός ἔπανε.

Ο Μωάμεθ ἔγνωσε ἀδυναμία γιὰ τὶς γάτες καὶ εἶχε μαζεύεις πολλὲς ἀδέτες. Λένε μάλιστα ὅτι κάποτε μὰ τικῷ γάτα ἀπεκομόθη στὸ μανίκι τοῦ ἐπανωφρού του, σὲ μὰ ἐπίστομον συνενδρίσιον, καὶ ἐπειδὲ ἀθελεῖς νὰ σπωκεῖται προτίμους νὰ κοπῆται τοῦ πατέρα του, παρὰ νὰ ταραθῇ τὸν ὕπνο τοῦ πατέρα ποταποῦ τοῦ ζῶντος.

Τὸν ἴδια ἀδυναμίαν εἶχε γιὰ τὶς γάτες καὶ ὁ Καρδινάλιος Ριοσελέ. Στὸ πονδαστήριον του δὲ περνοῦσε πολλὲς ἀρχες πατζούτας μαζὶ τους.

Ο φοβερὸς τύφαντος τῆς Ρωσίας Ἰβάν ὁ τρομερὸς τίποτε δὲν ἤγανε περιοδεύειν εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν μονοικήν, δοάκης δὲ παρενθισκετο εἰς τὴν λεπτοτριγίαν ἐπιανε ἔνα γαστρὶ καὶ ἐργάζεται τὸ χρόνο τῆς μονοικῆς κτυπώντας το στὰ κεφάλια τῶν δυτικῶν ἀνθρώπων του.

Ο ἄκιος τοῦ τοιστόν πατριός νίσος του Φέδωρ ἐδαπάνως τὸν περισσότερον καιρὸν τῆς βασιλείας τους καμανδες.

Π. Κ. Σκλήριας

ἔσταθηκε ἡ Μάγισσα!... Ήταν τῶν γονέων καὶ παπαύδων καὶ προσπαπούδων ἡ εὐχὴ καὶ αὐτὴ τίποτα δὲν τὴν περγάνει!.....

Ἐτοι γλυτώσαν τὰ παιδιά!

Ἔγειναν οἱ γάμοι μὲ καλό. Ξεμάγεψε ἡ Πολιτεία, τὰ σπίτια ξυναπήδαν εἰς τὴν θέσι τους, οἱ ἄγρωποι ξεμαρμαροῦσαν, ἡ πετάλουδες ξαναπέταξαν στὸν οδόναν, τὰ ποντιάκια λευτερωμένα κελαδοῦσαν, τὰ σπουργιτάκια τοιβέξαν σ' αὐλές καὶ κεραμίδια, ἡ στριψης τρέξαν, νὰ βροῦν ἀπρόκοφτες νοικοκυρές, που να μὴ σκεπάζουν τὰ φαγητά, γιὰ νὰ τοὺς φάν τὸ κρέας κομμάτι-κομμάτι, ανάσανε τὴν πλάσια, ἡ κοκκαλοκαλησι συκιά σγεινε πάλι κώμια στὸ κιβωτοῦ καὶ ηρύσασε, ξαναπυσσοῦν τ' αὔραται καθύσο καὶ ἔστερο, ἀπὸ τὰ φαρμακούμενα μάγια, λάμψαν τὰ λουλούδια στοὺς ἀγρούς, ἡ βασιλισσας ξαναβήση τὶς ελάταρκαι τὴν σεκούδουσι της, καὶ ἡ Φροιοφύλη καὶ ὁ Ζαν, τάροις τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ευτυχία τους...

Ἡ κόρη τῆς Μάγισσας, ἀπὸ τὸ κακό της, ἔγεινε σκουλίκι, καὶ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸ παρόν ποὺ ἀγούεις καὶ ἐδώντα τὸν Ζανταχάρη, δόλο καὶ τροφεις τὰ καρδιά. Για τοῦτο μέσα στὸ σκλήρο, τὸ καρυδένιο τούφιο τὸ ἀπέραστο, πάντια βρίσκεται καὶ ἔνα σκουλίκι καὶ τὸ τρόμο καὶ τὸ κουφάνιν...

Πούδρα πέρασε;

Καὶ πονάει γι' αὐτὸν ἡ καρδιά καὶ γι' αὐτὸν ἔχει βαρὺ τὸν ζούσιο!..

Ἡ Μάγισσα δὲν ξαναφάγηκε. Οπου πακό στὸν κόσμο, καὶ δόπον συμφορά, ἔκει ζητάτε νὰ τὴν βρήτε...

Σ. Σταρ.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

MARE VELIVSCLUM

Τοῦ Ωτράν

"Ολ' αὐτὰ γιὰ ποῦ πηγαίνουν τὰ καράβια τὰ τρεχάτα, ποῦ ἀφίνουν τὸ λιμάνι καὶ μᾶς λὲν τὸ ἔχει γειδί, ποῦ πηγαίνουν τὰ καμάρια, όπου πάντοτε φευγάτα τ' αὔπορα τους φευγάδα μακριὰ ἀπ' τὸ οτεριά.

Φεύγουν γοργά καὶ πάνε, στὸ γιαλὸ σὰν οκογιαθοῦντες χάρες ἀγνωστες νὰ βροῦντε στὶν δική μας τὴ ματιά, κόδομος μαγικούς ὀράσιος καὶ καλλίτερον τὰ ίδοντες ἀπὸ τὸ λιμάνι πέρι μακριὰ στὴν ζενπιά.

Μὰ κανένα αὖτος στὸ στόλιο δὲθα βρῆται τὸ ἀκρογιαλί, ποῦ δὲ πόθος μου μὲ δίφια ἀκατάθεστης ζητεῖ.

'Α! η χώρα ποὺ γυρεύει η καρδιά μου εἰνε ἀλλη, δὲν μποροῦντε τὰ καράβια νὰ πετάξοντε σ' αὐτῆς!

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Τοῦ Χαΐνε

'Αγάπη μου στὸν ὕπνο μου κ' οἱ δινό μας μὰ τηνχτιά Μ' ἐλεύθερον ἐσέχαμε καὶ ἐλαφρὶ βαρκοῦλα,

'Απλώνονταν τὰ θύλασσας τηρηγέω μας πλαστειά

Κι' ἐμεῖς ἐφεύραμε σ' αὐτὴ μὲ μνοτικὴ τρεμούλα,

Πέρα στὸ πεδίο τοῦ φεγγαριοῦ τ' ἀπόκρων φυνοῦ,

"Οπου νεραΐδες κατοικοῦν, σὰν τοκιούς εφαύνοντας

'Εκεῖ χοροὶ σὰν σίγουρας κρατούντας χρυσούς,

'Έκει φιολὶ άθλατα περίσσα μάκρηστανε

Καὶ άλεντα πειρὶ γλυκὰ βαρούνταν τὰ βιολιά,

Καὶ οἱ χοροὶ πειρὶ γούγγονα γυρίζαν στὸν θωράκι τους,

'Ομας ὁ ἔμας δὲν ἔμενε ἐλπίδα πειρὶ σταλιά,

Κ' η βάρκα μας ἐγκλωτηγούσε ὡς τὰ πελάγη πέρα.

~~~~~

ΘΑΛΑΣΣΑ ΓΑΛΗΝΕΜΕΝΗ

Τοῦ Ωτράν

Ἐίνε γυχτιά, η θάλασσα σ' τὴν κλίνη της κοιμάται Κι' ἀνάρια τόσο καύσια σ' τὸ ἀκρογιαλί οιβύνει,

Ποῦ ἀπ' τὶς ἀρχες κάθε μὰ τὴν ὥστα αὐτὴ φοβάται Τὸν ὕπνο μ' ἔνα φίλημα ν' ἀστάξονται ἀπὸ τὴν κείνην.

Χωρὶς καμμιὰ ζαρωματιά καὶ φλοίσιμα κανένα,

"Α, εἰν' ὁραῖα νὰ θωρᾶς σ' τὸν ὕπνο τὴν θωρά της,

Σ' τὸ καθόδιο της τὸ νέρο νὰ βλέπεις ὁλοένα

Μέσος σ' τὴν λάμψη τῆς νητητιάς τ' ἀστέρα τὰ χρυσά της.

Ποὶ δέναι, πές μου θάλασσα, ἀχ πὲρ ἐδ μνοτικό σου,

Ποῦ βρίσκους πάντοτε μ' αὐτὸν ἀπέραντε γαλήνη,

Γιατὶ γνωρίζω μὰ καρδιά σεθμὰ παραφρούσην,

Ποῦ θέλει νάρψη καὶ αὐτὴ τὸν ὕπνο τὸ δικό σου.

~~~~~

ΑΠ' ΤΟΝ ΚΟΙΤΩΝΑ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ

Τοῦ Χαΐνε

Μαργαριτάρια η θάλασσα στὰ βρότη ἔχει κάτια

Κι' ἀπὸ δοτέριαν ὁ σύνδρονς τὸ μέτωπο γεμάτο,

Μὰ μένα η καρδιά μου

"Ἐχει τὸν ἔρωτά μου.

Μεγάλη εἰν' η θάλασσα, ὁ σύνδρονς μεγάλος

Μὰ δύνας μεγαλεῖτερο ἀκόμα η καρδιά μου,

Μαργαριτάρια, μάστρα μον δὲν ἔχετε πιο κάλλος,

Δὲν λάμπετε περούστερο ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου.

Σ' ἔσσειν, καὶ πολὺ ληφερή, ἀνήκεις η καρδιά μου

Καὶ τὴν καρατῆς τώρα εὖν γαλανομάτα ὀλπ.

Μὰ η καρδιά μου, η θάλασσα, τοῦ σύνδρονος οἱ θόλοι

Χάνονται, σφύνονταν σύσσωμοι μπροστά σ' τὸν έρωτά μου.

Μετάφρ. 'Αντ. Θ. Σπηλιωτοπούλου